

[Erik Eriksen.]

markedsplanerne, og jeg skal senere vende tilbage og sige et par ord derom. Når jeg nævner det allerede her, er det, fordi den højtærede statsminister udtalte håbet om, at der kunne blive en enig dansk optræden med hensyn til at støtte bestræbelserne for en samling af de to markedsområder. Dette er så ganske selvfølgeligt, at jeg for mit vedkommende kun kan bekræfte, at denne vilje er til stede. Det er jo ganske klart, at vi — der er vel ingen, der er nærmere til det end Danmark — må lægge alle kræfter i for at nå frem til en liberalisering af handelen med landbrugsvarer. I øvrigt kan jeg henvise til, hvad min partifælle det ærede medlem hr. Anders Andersen fremkom med i sit indlæg i formiddags om landbrugets forhold og problemer; jeg deler helt det ærede medlems syn, således som han gav udtryk for det.

Må jeg så i øvrigt sige til den højtærede statsminister, at han jo i sin tale viste en betydelig sans for værdien af skiftende argumentation. Den højtærede statsminister sagde i sine bemærkninger i går, at medens oppositionen ingen ære ville give regeringen for, at det nu går godt, måtte den socialdemokratiske mindretalsregering før 1957 bære hele ansvaret for de dårlige tider dengang. Noget senere i sin tale betegnede den højtærede statsminister det imidlertid som en misforståelse, hvis man troede, at dansk økonomi var så afhængig af udlandet, at når der var højkonjunktur i udlandet, var der også højkonjunktur herhjemme, og når der var dårlige tider i udlandet, var der automatisk dårlige tider i Danmark. Det var ikke tilfældet, for vi kunne da heldigvis selv føre en økonomisk politik herhjemme.

Jeg må sige, at disse to argumentationer står ikke særlig godt til hinanden; og kendsgerningen ligger vel også midt imellem. Vor økonomi er stærkt afhængig af udlandet, men vi har i visse tilfælde vist, at en dansk økonomisk politik ganske rigtigt kan øve en selvstændig indflydelse. Jeg påviste således, hvordan den nuværende regering, især dens økonomiminister, må bære et meget stort ansvar for, at byggeriet gik over gevind. Skønt alle kunne se — således som det også er påvist af det ærede medlem

hr. Paabøl i dag — hvorledes det private byggeri tog fart, gav regeringens økonomiudvalg under forsæde af den højtærede økonomiminister tilsagn om offentlig støtte til nybyggeri endnu i september 1959. Der er hermed placeret et ansvar, som jeg godt forstår er ubehageligt, men jeg kan nu ikke se, at den høje regering kan ryste det af sig.

Det var et eksempel på, at en regering kan påvirke den økonomiske udvikling, netop med de konsekvenser, jeg nævnedes i mit første indlæg.

Så vil det høje ting ganske utvivlsomt også huske, hvorledes den socialdemokratiske mindretalsregering i 1953-54 var ved, hvad jeg vil kalde at ødelægge en højkonjunktur ved at forcere byggeriet langt mere, end vor økonomi kunne bære. I hvert fald er jeg ganske sikker på, at den højtærede statsminister erindrer dette, for han har jo særlige forudsætninger for det; han vil huske, hvorledes et uhammet offentligt støttet byggeri kan blive til skade for vor økonomiske udvikling. Det var jo nemlig i den højtærede statsministers periode som finansminister, at denne inflatoriske udvikling skabtes. Statsministeren har ganske sikkert en meget klar erindring om, hvorledes møjsommeligt oparbejdede valuta-reserver forsvandt næsten som dug for solen; det var denne politik, der lagde grunden til den første af den socialdemokratiske regerings valutakriser.

Hermed mener jeg at have peget på et andet eksempel på, hvorledes en regering ved sin politik kan påvirke den økonomiske udvikling herhjemme, og begge gange har det været til skade. Det er jo nemlig en politik, som på noget længere sigt bringer mange konsekvenser med sig, og som også i sit endemål vil føre til produktionsnedgang, og når den kommer, vil det jo betyde arbejdsløshed.

Den højtærede statsminister spurgte mig om mit syn på skattelettelsers mulighed for at hindre økonomien i, om jeg så må sige, at løbe over. Det er utvivlsomt bekendt, at dette spørgsmål også diskuteres blandt nationaløkonomer, ikke blot blandt os andre almindelige mennesker. Adskillige har jo givet udtryk for, at når skatte-trykket når ud over en vis grænse, virker